



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnabrvngensis Ecclesiae, Ab Anno Christi  
MDCXXVIII.**

**Brogberen, Johannes**

**Coloniae Agrippinae, 1657**

Historia Tertia.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-14298**

lerata ipsius vita conceperat. Accepit tunc Sacramenta ab alio quodam Sacerdote, sed DEUS novit cum quali dispositione hoc factum sit. Certè miserabilis, quæ sublecuta est catastrophe, alia omnia indicat.

Nam paulò post in agonem desperatione plenum incidit. Clamavit dies & noctes, nunc altiore, nunc ordinaria voce; altius clamando ejulabat instar desperabundi hominis: rediens ad communem vocis usum, furibundus dicebat; O Christe! repetendo Sacrum illud nomen, cum certo signo indignabundæ vindictæ. Interdum resolvebat sacrilegam linguam contra Sanctissimam Virginem Mariam, indignas & spurcas contra illam voces jactando: hunc desperatum & diabolicum agonem quatuor ipsos dies continuavit. Objurgatus subinde à circumstantibus, vertebat sermonem aliò, sed absque ullo pœnitentiæ signo, quotiescunque ad pietatem facientia verba ei ingerebantur, aliò seolvebat, ne audiret. Tandem deficiente articulata voce, latrare cœpit, non aliter quam rabiosus aliquis canis, & perstitit in latratu illo dies pariter, noctesque, sine ullo peccatorum suorum indicio. Latravit autem à die Mercurii, usque ad vesperum diei Veneris, & sequenti die Sabbati animam exha-

lavit, moxque lingua notabiliter tumefacta apparuit.

Hæc, subjungit auctor, scripta legi in litteris, à successore Sacerdote in Parochia illa, accuratè & fideliter exaratis.

Verè Judicia tua, ò DEUS, abyssus multa! investigabiles gubernationis tuæ viæ! Flagitium hoc humani, propudium hoc Sacerdotalis generis, tanto tempore ita tolerare? impune esse sinere? sed quis, ò incomprehensibilis Divinitas, in similibus consiliarius tuus fuit, aut est? quis alius, nisi inscrutabilis sapientia tua? Tu ipse, providentissime DEUS, renovas hæc talia, & proponis nostro etiam sæculo, nostrisque annis hujusmodi exempla, ut nos adhuc superstitites, & ad resipiscentiam expectati, his edocti, timere te, amare, & colere, certamque vocationem nostram facere satagamus. Cœlum, terra, inferique contra nos verè formidandis vocibus clamabunt, intonabuntque, nisi à simili scelerum farragine abducti, in sanctitate & justitia coram te vivere incipiamus. Ego dixi; dicamus omnes cum Regio Propheta, nunc cœpi; Mutatio hæc Excelsi, & ab ipso unice desiderata: non obsequimur?

## HISTORIA TERTIA.

HÆc aliunde habetur, ex Relatione fide digna, & contigit in Polonia, circa annum 1642. Juvenis erat nobilissimæ inter Polonos familiæ, hujus honori ut parcat, nomen, aliàs non ignotum, subtrahitur.

Tempore studiorum, ad quæ Brunbergæ incumberebat, inter primos erat, qui vel à diligentia, vel à bonis moribus laudem insignem mereretur. Expleto litterarum isthic curriculo, arrisit ipsi status Ecclesiasticus, in quem se transtulit, & illico in Regia Urbe Cracoviensi Prælati effectus fuit: attamen sub veneranda & honesta toga, inhonestam mox vitam pessimis avibus auspiciatus fuit, non absque celeberrimæ familiæ, & suscepti Ordinis Ecclesiastici dedecore, ac infamia. Inter Magnates Regni erat unus aliquis, Prælati hujus novitii affinis, qui ut Juvenem a Regia Urbe avelleret, sibi que viciniorem haberet, insignem Præposituram ei impetravit, eo in loco, ubi ipse affinis Præfectum tunc agebat, hoc potissimum sine, ut homini vicinior, illum ad melioris vitæ bonorumque morum semitam reduceret, in eaque contineret. Bonum consilium, sed operato successu vacuum: Miser Præpositus scelerum jam inolito assuefactus, non minus hic

illud angebat, quam Cracoviæ solitus erat, nec abstinerat illum, aut principi inde familiæ enata injuria, aut intentatæ divini iudicii minæ, quo minus sceleratè cœptam telam pertexeret, inque scelerata vita, & divino, & humano timore ac respectu posthabito, imprudentissime persisteret: sed audi catastropham, & eventum verè miserabilem.

Factum est, ut die quodam Dominico, quo festum B. Stanislai Koskæ in partibus illis celeberrimum habebatur, infelix Præpositus, cum familia ad arcem quandam suam concederet, consuetis sibi deliciis & voluptatibus liberius vacaturus. Cœnatu opipare, remotis mensis jubet omnes ex conclavi abesse, præter concubinam, quam secum retinuerat.

Inchoato itaque noctis primo silentio, omnibusque alto somno sepultis, repente per totam arcem terribiles & abominandi tumultus, clamoresque dissoni insonant, non aliter, quam si omnia ursis, apris ac lupis horrendum ululantibus, ac frementibus plena essent. Quod planè auditu atrox, & funestum erat. Interea concubina, naturæ necessitate adaucta, cubiculo egreditur, & ecce ei sese objiciunt formæ nonnullæ Vi-



rorum, mira proceritate ferocientes, tetrae, nigrae, flammantibus oculis: qui alio non dicto, sed dentibus formidabiliter fremdentes, insolito tumultu ac ferocia in conclave introrumpunt, illudque ingenti, & late personante cum furore ocludunt.

Illico tam violenta conquassatio, confractio, & ululatus consequitur; ut tota domus contremisceret.

Interea famuli expergeseri, curriculo ad conclave advolare; istud tamen omnem etiam virium conatu adhibito, penetrare nequeunt, ideoque jam ante ex formidando, qui praecesserat, tumultu, & turbatione exterrfacti, pedes retro ferunt.

Illucescente die, animos resumunt, & probe armati, Domino suo suppetias (heu nimis seras,) laturo, ad conclave recurrunt, quod nec hac vice referare per vires suas possunt. Vnus eorum audacior, arreptis scalis ad fenestram se unam evehit, introspicit, neminem conspicit: progreditur, & per fenestram in ipsum conclave se intro-mittit, obseratam januam aperit. Quam ad-

aperta omnis familia se introfert: huc illucque oculos circumferunt, Dominum suum indagantes, & reperiunt illum tandem, sed absque ullo vitae superstitis indicio. Miserabile corpus sub lecto jacebat, instar globi convolutum, inter pedes inclusum haerebat caput, ex toto sanguinolentum, nigrum, informe & abominandum, artus omnes; & ipsa adeo ossa fracta, & comminuta erant, humus, lectus, & parietes recenti cruore madidi, & foedati. Talem, tamque tragicum exitum habuit, tot nobilia stemmata, tot praecclaras naturae dotes ostentans Iuvenis, Nec diu in sua coram DEO infelicitate felici esse licuit: quid enim animae inde factum sit, pronum est conjicere; ut adeo verissimum esse illud, miserando hoc exemplo discamus: Breve, & momentaneum est, quod delectat, longissimum vero & aeternum, quod cruciat. DEVS non irridetur, neque semper tardat, sed inausata peccatorum mensuram completam, Iustitiae suae, ejusque executoribus cursum suum, cheu quam illaetabilem! relinquit.

## HISTORIA QVARTA.

**H**Anc suppeditat iterum nobis auctor supra allegatus, nota 9. isto verborum sensu Anno 1643. D. Alphonfus Mendes, Patriarcha Aethiopiae, scripsit Congregationi de propaganda Fide, sequentem & plane miserabilem Clerici cujusdam exitum. In Ceila, quae est una ex Insulis Orientalibus, vivebat sacerdos quispiam, totus immerfus libidinis saeculentiae: multo tempore domi suae concubinam tenuerat, ex qua, postquam aliquot natos sustulisset, in gravissimum morbum subito conjicitur, quem ipsemet lethalem & extremum esse, tunc judicavit, qualem etiam fuisse res ipsa docuit. Itaque advocata Lupam suam, varia cum eadem negotia transegit, tandem subjunxit: ego morior quidem nunc; sic virium extrema lassitudo & debilitas autumares me faciunt; sed cave tu, ne cum alio quopiam Matrimonium ineas; nam post mortem meam ocyus me inde expediam, & ad te revertar,

ficque delitiosam vitam, quam haecenus inter nos duximus, porro continuabimus. His dictis, paulo post infelicem animam exhalavit.

Quod autem hanc abiisse putabimus? non alio, quam unde ad hanc usque diem, nemo rediit; certe nec ipse reversus fuit. Iste nimirum foedissimi hujus sceleris inter alios crudissimus fructus est, ut ipsum Rationis, Fideique lumen penitus obfuscet, & formidabilem mentis caecitatem inducat, unde in tam vehementer absurdas persuasiones, & haereticas adeo opiniones prolapsus existit. Considerate itaque, exclamat S. Ephraem, fratres mei, ne dum subito clamor infonuerit, inveniatur quis vestrum Lampadem obscuram, & sine oleo habens, damneturque in tenebras exteriores, & supplicia illa immortalia, atque aeterna, ubi erit fletus & stridor dentium, nunquam finiendus aut mitigandus.

## HISTORIA QVINTA.

**D**ignus est gravi consideratione Casus iste, (ait Auctor noster appendice ad Notam 9. Moniti 13.) qui Anno 1614, 11 Aprilis, Romae mihi scriptus fuit, a fide digna persona, qui evenit in ipsius Urbis quodam Hospitali, secundum scriptam

relationem Curati, qui tunc ibi praesens fuit; & est hujus tenoris.

Sacerdos quispiam 60 annorum, infirmitate tactus, recipi petiit in Hospitali, & magna cum charitate acceptus, medicinis, aliisque rebus necessariis, bene habitus fuit: Mor-